

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 60Ek/1974/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123383637
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radovan Greško
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6123383637.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., A. B. X, XXX XX C., IČO: 35 937 874 proti povinnému: D. E., nar. XX.X.XXXX, F. XXXX/XX, G., zast. JUDr. Lucia Hricová Pradová, advokát, Lukavická 57, 962 31 Lukavica, IČ: 42 317 851, o vymoženie 2 648,24 EUR s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Lucia Ulianková, so sídlom exekútorského úradu Námestie SNP 30, IČO: 31 815 561, pod sp. zn. XXXXX XXX/XX, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie z a m i e t a.
- II. Súd žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

- Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie, podaným na Okresný súd Banská Bystrica dňa 24.8.2023, domáhal od povinného vymoženiu sumy vo výške 2 648,24 Eur s príslušenstvom na základe vykonateľného exekučného titulu – Rozsudok Okresného súdu Zvolen, sp. zn. XX/X/XXXX zo dňa 7.7.2021 (ďalej len „exekučný titul“).
- Poverením zo dňa 25.8.2023 Okresný súd Banská Bystrica poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Lucia Ulianková, so sídlom exekútorského úradu Námestie SNP, IČO: 31 815 561 (ďalej len ako „súdny exekútor“).
- Súdny exekútor dňa 23.5.2024 postúpil súdu na rozhodnutie návrh povinného na zastavenie exekúcie. Z vyjadrenia povereného súdneho exekútora ako i z obsahu exekučného spisu vyplýva, že povinnému bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené dňa 17.10.2023. Povinný prostredníctvom právneho zástupcu doručil exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie dňa 15.5.2024.
- Povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že k začatiu exekúcie došlo ešte pred uplynutím skúšobnej doby a teda de facto pred časom splatnosti náhrady škody. V ďalšom uviedol, cit.: „Náhrada škody uložená súdom povinnému podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona nie je vynúiteľná výkonom súdneho rozhodnutia tak, ako to je v prípade náhrady škody uloženej podľa § 164 písm. a) Trestného poriadku. Náhrada škody podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona sleduje najmä posilnenie výchovného účinku na páchatel'a v skúšobnej dobe a podnecuje ho, aby pod hrozbou výkonu trestu odňatia slobody dobrovoľne spôsobilú škodu nahradil. Povinnosť nahradit' škodu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nech je formulovaná akokoľvek, sleduje iný účel ako náhradu škody v adhéznom konaní, preto exekučné konanie vedené na základe Rozsudku a to pred uplynutím skúšobnej doby určenej povinnému súdom v Rozsudku považujeme za zásah do Rozsudku Okresného súdu Zvolen a znevýhodnenie postavenia povinného a jeho možnosti aktívne sa usilovať o nápravu škodlivého majetkového následku spáchaného trestného činu. Výkonom súdneho rozhodnutia a to v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. XXXXX XXX/XX bola povinnému preukázateľne odňatá možnosť splniť povinnosť nahradit' škodu poškodeným v priebehu celého skúšobného obdobia. V Rozsudku uložená povinnosť nahradit' škodu ako podmienka pri podmienenom odsúdení je formulovaná tak, že povinný má nahradit' škodu podľa svojich schopností. To znamená, že povinný bol povinný nahradit' škodu v

čase a vo výške, v akej to jeho osobné, majetkové a zárobkové možnosti dovoľujú a to v čase plynutia skúšobnej doby. Poukazujeme na to, že výrok o povinnosti nahradíť škodu podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona má inú funkciu než výrok podľa § 164 písm. a) Trestného poriadku. Zatiaľ čo povinnosť nahradíť škodu podľa § 164 písm. a) Trestného poriadku je vynútiteľná súdnym výkonom rozhodnutia, teda prípadne i proti vôli odsúdeného, a jej hlavným cieľom je odškodnenie poškodeného, výrok podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona sleduje výrazný výchovný cieľ; odsúdenému sa ním v skúšobnej dobe pripomína, že je podmienkou jeho osvedčenia, aby podľa svojich možností aktívne usiloval o nápravu škodlivého majetkového následku spáchaného trestného činu. Máme za to, že v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. XXXXX XXX/XX došlo k začatiu exekúcie na základe Rozsudku, ktorý nie je možné považovať za exekučný titul v zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže nejde o vykonateľné rozhodnutie v časti náhrady škody, pričom z uvedeného je zrejmé, že o tejto skutočnosti nemohol mať povinný bez právneho zastúpenia do toho času vedomosť a preto máme za to, že je oprávnený podať návrh na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku kde poukazujeme na to, že „Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.“ Máme za to, že nebolo v možnostiach a schopnostiach povinného bez právneho zastúpenia identifikovať takú vadu predmetného exekučného konania na akú vyššie poukazujeme, preto žiadame, aby došlo k rozhodnutiu v zmysle tohto návrhu o zastavení predmetného konania.“

5. Súdny exekútor vyzval oprávneného, aby sa vyjadril k návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Oprávnený k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uviedol, že exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19.10.2021, a to vo všetkých svojich výrokoch, teda nielen vo výroku o vine a trestne, ale aj v časti výroku o podmienčnom odklade výkonu trestu, ako aj v časti výroku o náhrade škody. Povinnosť povinného nahradíť škodu oprávnenému sa stala vykonateľná dňom 19.10.2021 a nie až márnym uplynutím 30 mesačnej skúšobnej doby, ktorú súd v zmysle § 50 ods. 1 Trestného zákona ustanovil povinnému. Ďalej uviedol, cit.: „V zmysle doktrínalnej definície podmienčného odkladu trestu odňatia slobody je základným princípom podmienčného odsúdenia, že súd rozhodne o odsúdení páchatel'a a uloží mu trest odňatia slobody, ale výkon trestu odloží s podmienkou, že odsúdený sa bude v priebehu určenej skúšobnej doby riadne správať a vyhovie obmedzeniam alebo splní povinnosti, pokiaľ mu boli súdom uložené. Inštitút podmienčného odloženia výkonu trestu predstavuje určitú formu zmiernenia prísnosti ukladanej sankcie a je jednou z alternatív k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý sa viaže na výlučne výkon trestu, nie na povinnosť nahradíť spôsobenú škodu. V ustanoveniach §§ 49 a 50 Trestného zákona nie je žiadna zmienka o tom, že by podmienčný odklad výkonu trestu odňatia slobody mal vplyv aj na odklad súdom uloženej povinnosti nahradíť škodu.“ Poukázal na ustanovenie § 287 Trestného poriadku pričom uviedol, cit.: „rozsudku Okresný súd Zvolen uložil povinnému povinnosť nahradíť škodu poškodeným, medzi ktorými bol presne označený aj oprávnený s uvedením výšky náhrady škody. Zároveň súd v rozsudku neumožnil povinnému splniť si svoj záväzok voči oprávnenému v splátkach (§ 287 ods. 2 trestného zákona), čím sa logicky dňom nadobudnutia vykonateľnosti rozsudku stala povinnosť povinného nahradíť škodu oprávnenému vykonateľnou, a teda aj vymáhateľnou prostredníctvom súdneho exekútora v rámci exekúcie. Povinnosť, uložená súdom povinnému podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona, t. j. povinnosť v skúšobnej 30 mesačnej dobe podľa svojich schopností nahradíť škodu spôsobenú trestným činom, nemá žiaden vplyv na vykonateľnosť samotného rozsudku, a teda ani na vykonateľnosť výroku o náhrade škody a prípadnú možnosť podania návrhu na vykonanie exekúcie v prípade, že nedošlo k dobrovoľnému zaplateniu priznanej náhrady škody. Splnenie povinnosti nahradíť škodu v skúšobnej dobe má význam „len“ pre posúdenie a rozhodnutie súdu o tom, či sa odsúdený po uplynutí stanovenej skúšobnej doby osvedčil, alebo sa podmienčne odložený výkon trestu odňatia slobody premení na trest nepodmienečný. V tomto prípade neobstojí argumentácia povinného, že stanovenie skúšobnej doby odkladu výkonu trestu bráni v podaní návrhu na začatie exekúcie a teda, že oprávnený mal vyčkať na podanie návrhu na vykonanie exekúcie až do času márneho uplynutia skúšobnej doby. Takéto obmedzenie oprávneného v práve dožadovať sa vymoženía svojej pohľadávky na podklade exekučného titulu v rámci exekúcie nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení.“ Oprávnený poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 43CoE/148/2016, zo dňa 20.04.2016, pričom súčasne tvrdil, že uloženie povinnosti podľa svojich schopností v skúšobnej dobe nahradíť škodu spôsobenú trestným činom, nemá za následok odklad vykonateľnosti výroku o náhrade škody do doby uplynutia skúšobnej doby, ale predstavuje podmienku podmienčného odkladu výkonu trestu odňatia slobody a v prípade jej splnenia, súd vysloví, že odsúdený sa osvedčil. Oprávnený v neposlednom rade uviedol, že nárok uplatnil riadne na podklade exekučného titulu, pričom zo strany

povinného napriek uplynutiu 30 mesiacov skúšobnej doby neeviduje ani len čiastočnú úhrady škody. Vzhľadom na uvedené navrhol návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnuť.

6. Súdny exekútor predložil návrh povinného súdu na rozhodnutie, vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uviedol, že tento nebol podaný v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie.

7. Podľa § 61k odsek 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,

b) exekučný titul bol zrušený,

c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),

d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu,

e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená exekučným titulom, najmä povinnosť niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov.

8. Podľa § 61k odsek 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

9. Podľa § 61k odsek 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

10. Podľa § 61k odsek 5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

11. Podľa § 61l odsek 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

12. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

13. Podľa § 201 odsek 1 písm. a) Exekučného poriadku, v exekučnom konaní nemožno odpustiť zmeškanie lehôt.

14. Návrh na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorého účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od exekúcie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Povinný v návrhu musí uviesť skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, resp. bránia jeho vymáhateľnosti alebo sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná (napr. vymáhaný nárok zanikol splnením, exekučný titul bol zrušený na základe mimoriadnych opravných prostriedkov a pod.). Návrh na zastavenie exekúcie je akýmsi opravným prostriedkom proti návrhu na vykonanie exekúcie, resp. exekúcii ako takej, ktorý môže povinný podať i opakovane, avšak s rozličnými právnymi účinkami. Právne skutočnosti (dôvody na zastavenie exekúcie) musí povinný uplatniť včas. Pravidlá včasného uplatnenia skutočností sú nasledovné. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61b) musí povinný uplatniť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí tejto lehoty. Ide o normatívne vyjadrenie časového rámca možnej obrany povinného. Skúmanie časového rámca podania návrhu na zastavenie exekúcie je tak nevyhnutným formálnym predpokladom rozhodnutia súdu vo veci. Inak povedané, ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne. Súd návrh vecne vyhodnotí tak, ako keby predmetné tvrdenie neobsahoval. Procesný úkon povinného (návrh na zastavenie exekúcie) je teda v predmetnej časti neúčinný. Dôsledkom nie včasného predloženia právnej skutočnosti (dôvodu na zastavenie exekúcie) je zamietnutie návrhu na zastavenie

exekúcie. Tým sa konštituuje princíp procesnej zodpovednosti za podaný návrh a koncentrácia konania samotná, systematický zaradená do ustanovení Exekučného poriadku novelou účinnou od 01.04.2017. Procesná obrana povinného sa tak sústreďuje do určitých časových úsekov, v rámci ktorých je povinný oprávnený (a súčasne povinný) sa brániť, inak sa vystavuje nebezpečenstvu pre seba nepriaznivých právnych následkov. Prípadná procesná pasivita povinného v konaní tak pre neho nemôže priniesť priaznivé právne dôsledky. Práve naopak, ak sa povinný domáha určitých právnych následkov, musí tvrdenú skutočnosť preukázať a uplatniť ju v zákonom stanovenej lehote (lat. *vigilantibus iura scripta sunt*), inak poniesie nepriaznivé dôsledky stavu *non liquet* (neobjasneného/nepreukázaného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti).

15. Súd mal za preukázané, že povinnému bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené dňa 17.10.2023. Povinný mal teda podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku 15 dňovú lehotu na to, aby podal návrh na zastavenie exekúcie u súdneho exekútora. Zároveň je potrebné poukázať, že v prípade, ak koniec lehoty prípadne na deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty nasledujúci pracovný deň. Preto posledný deň na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, v zmysle citovaného ustanovenia § 61k ods. 2 Exekučného poriadku pripadol na deň 2.11.2023. Vzhľadom k tomu, že podanie povinného bolo doručené poverenému súdnemu exekútorovi dňa 15.5.2024 súd konštatuje, že návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný po zákonom stanovenej lehote, t. j. oneskorene. Povinný teda nedodrжал zákonom stanovenú lehotu na podanie návrhu na zastavenie exekúcie a neuplatnili svoje námietky včas. Keďže ide o zákonom stanovenú lehotu, jej zmeškanie nie je možné povinnému odpustiť. Len na dôvažok súd uvedie, že na to, aby sa mohol procesný úkon považovať za uskutočnený v zákonnej lehote, v rámci ktorej je schopný vyvolať zákonom predpokladané právne následky, musí byť uskutočnený včas a riadne odovzdaný. Ako súd už vyššie načrtnol, včas je úkon uskutočnený, ak je vykonaný v rámci plynutia zákonnej lehoty 15 – tich dní. Zároveň, pokiaľ povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že „k začatiu exekúcie došlo na základe rozhodnutia, ktoré nie je exekučným titulom, pričom o uvedenej skutočnosti nemohol mať povinný bez právneho zastúpenia do času podania návrhu na zastavenie exekúcie povinnosť, kedy sa dovoľával aplikácie ustanovenia § 61k ods. 3 tretej vety Exekučného poriadku“ súd opätovne uvádza, že predmetné tvrdenia mohol a mal povinný namietať v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. K tvrdeniu, že povinný tak nemohol urobiť bez právneho zastúpenia súd poukazuje na všeobecne platnú zásadu *Ignorantia iuris non excusat*, t. j. neznalosť zákona neospravedlňuje, ktorá znamená, že nikto sa nemôže zbaviť zodpovednosti za svoje konanie alebo určitej povinnosti tvrdením, že nepoznal zákon resp. o svojich povinnostiach nevedel. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že nemal za preukázané splnenie podmienok na aplikáciu ustanovenia § 61k ods. 3 tretej vety Exekučného poriadku.

16. Nad rámec uvedeného súd vo vzťahu návrhu povinného na zastavenie exekúcie poukazuje i na nasledovné:

17. Povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že k začatiu exekúcie došlo ešte pred uplynutím skúšobnej doby a teda *de facto* pred časom splatnosti náhrady škody. Súd konštatuje, že exekúcia je vedená na podklade vykonateľného exekučného titulu, ktorým je Rozsudok Okresného súdu Zvolen, sp. zn. XX/X/XXXX zo dňa 7.7.2021. V predmetnom exekučnom titule bol povinný zaviazaný podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku nahradiť oprávnenému (ako poškodenému) škodu vo výške 2 648,24 Eur, pričom súd pôvodu podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona povinnému (ako obžalovanému) uložil povinnosť, aby v skúšobnej dobe (30 mesiacov) podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom. Povinný vo svojom podaní v podstate apeluje na skutočnosť, že mu bola súdom stanovená lehota, v rámci ktorej má plniť (nahradiť škodu oprávnenému), pričom do času kým neuplynie skúšobná doba nemožno predmetné rozhodnutie považovať za exekučný titul.

18. Súd s poukazom na ustanovenia Trestného poriadku a tiež Exekučného poriadku nepovažoval túto námietku zo strany povinného za opodstatnenú. Súd svoj názor odôvodňuje najmä tou skutočnosťou, že trestný rozsudok, ktorý obsahuje výrok o povinnosti obžalovaného (v exekučnom konaní povinného) nahradiť škodu (ktorú spôsobil trestným činom), je rozhodnutím, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia Exekučného poriadku. Skutočnosť, že povinný má zaplatiť škodu v skúšobnej dobe (30 mesiacov) neznamena, že by predmetný exekučný titul nebol vykonateľný a taktiež táto skutočnosť nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie. Súd zároveň na podporu svojho tvrdenia uvádza, že výrok o náhrade škody uvedený v trestnom rozsudku je vykonateľný ihneď po právoplatnosti tohto výroku (táto vykonateľnosť nastala 19.10.2021). Od tohto momentu vykonateľnosti má poškodený (v tomto konaní oprávnený) právo vymáhať si nárok na náhradu škody v exekučnom konaní (pokiaľ si povinný túto povinnosť nesplní dobrovoľne). Oprávnený teda v takomto prípade nie je povinný čakať na uplynutie celej skúšobnej doby, ktorá bola stanovená povinnému. Oprávnený teda využil svoje zákonné právo, ktoré mu vyplývalo z exekučného titulu. Súd zároveň poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Českej

republiky z 30.10.2007 sp. zn. 20Cdo 2578/2006, v zmysle ktorého, cit.: „výrok rozsudku, jímž byla v adhézním řízení uložena povinnost zaplatit poškozenému z titulu náhrady škody určitou peněžní částku, je vykonatelný v okamžiku, kdy nabyl právní moci (§ 130, § 139 odst. 1, § 245, § 248 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb.). Ustanovení § 228 zákona č. 141/1961 Sb. (ani jiné jeho ustanovení) neukládá soudu, aby ve výroku o náhradě škody určil, v jaké lhůtě (běžící od právní moci) je obžalovaný povinen poškozenému plnit. (pozri rozhodnutí 20 Cdo 699/2002) Uvedené závěry jsou použitelné i v souzené věci. Dovolatelka sice nevytýká absenci lhůty k plnění z pohledu ustanovení § 261a odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., ale zaměřuje (hmotněprávní) zkušební dobu, kterou soud stanoví při podmíněném odsouzení a pro jejíž trvání může uložit přiměřená omezení a přiměřené povinnosti uvedené v § 26 odst. 4 směřující k tomu, aby podmíněně odsouzený vedl řádný život, včetně povinnosti nahradit trestným činem způsobenou škodu (§ 58, § 59 zákona č. 140/1961 Sb.), se lhůtou ke splnění povinnosti nahradit škodu, kterou výrok, jenž je výsledkem adhézního řízení (až na výjimku splnění závazku ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí), neobsahuje.“

19. Súd zároveň poukazuje i na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoE/148/2016 zo dňa 20.4.2016, v zmysle ktorého, cit.: „Ak v trestnom konaní bolo odsudzujúcim rozsudkom rozhodnuté, že obžalovaný je povinný poškodenému nahradiť škodu vo výške stanovenej vo výroku rozhodnutia, takéto rozhodnutie súdu predstavuje pre exekučné konanie exekučný titul plne rovnocenný rozhodnutiam vydaným v občianskom súdnom konaní. Vykonateľnosť výroku, ktorým súd zaviazal obžalovaného na náhradu škody, nastáva súčasne s právoplatnosťou odsudzujúceho rozsudku. Ide o výrok podľa § 287 Trestného zákona, ktorého hlavným cieľom je odškodnenie poškodeného. Na rozdiel od tohto výroku o náhradu škody podľa v § 287 Trestného zákona sleduje výrok podľa § 51 ods. 4, písm. c) Trestného zákona výrazný výchovný cieľ. Odsúdenému je ním v skúšobnej dobe pripomínané, že je podmienkou jeho osvedčenia, aby sa podľa svojich možností aktívne usiloval o nápravu škodlivého majetkového následku spáchaného trestného činu tým, že pod hrozbou výkonu trestu odňatia slobody podnecuje odsúdeného ku snahe nahradiť škodu.“

20. Rovnako § 183 ods. 1 Trestného poriadku definuje vykonateľnosť (vrátane výroku o náhrade škody) trestného rozsudku s tým, že táto je viazaná na iba právoplatnosť. Trestný poriadok na rozdiel od Civilného sporového poriadku neviaže vykonateľnosť rozsudku na paričnú lehotu (lehotu plnenia), ktorá začína právoplatnosťou rozsudku. Právna úprava právoplatnosti a vykonateľnosti trestných rozhodnutí má komplexnú a samostatnú úpravu, a teda je potrebné z nej vychádzať. Nemožno teda ani analogicky použiť civilno-procesnú úpravu, kde by skúšobná doba bola považovaná za paričnú lehotu, v ktorej povinný môže splniť svoju povinnosť vyplývajúcu z právoplatného rozhodnutia. Teda ak si povinný vysvetlil dátum vykonateľnosti exekučného titulu vo väzbe na znenie dotknutého výroku exekučného titulu na posledný deň skúšobnej lehoty, tento záver nie je správny. Napokon aj pri použití zdravého rozumu a zásad efektívnej súdnej ochrany ohrozených a porušených práv by bolo v rozpore s elementárnou spravodlivosťou, ak by poškodený disponujúc v rukách exekučným titulom musel ešte po priebehu celého trestného konania čakať ešte celú skúšobnú dobu, aby vôbec sa mohol domáhať svojho právoplatne priznaného práva.

21. Súd sa ďalej zaoberal aj prípadom, kedy by mohol byť návrh na zastavenie exekúcie podaný oneskorene. Ide o prípady, kedy povinný môže namietat' len tie skutočnosti, ktoré vznikli po uplynutí 15-dňovej lehoty (§ 61k ods. 3 Exekučného poriadku). V súlade s vyššie uvedeným v danom prípade súd nezvzhliadol žiadny takýto dôvod na zastavenie exekúcie, pričom povinný takýto dôvod na zastavenie exekúcie vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol a taktiež ani nepreukázal.

22. Keďže návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný až po zákonnej 15 dňovej lehote, t. j. oneskorene, pričom povinný taktiež neuviedol relevantné dôkazy a skutočnosti, ktoré by boli dôvodom na zastavenie exekúcie podľa ust. § 61k ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého sa po zákonnej lehote môžu namietat' tie skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí tejto lehoty, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol (I. výrok).

23. Nakoľko si žiadny z účastníkov konania náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie neuplatnil, súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nepriznal (II. výrok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.